

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Prez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědny dny;
Džeń pak swjaty,
Duři daty,
Wotpoćń ty.

Z njebjes mana
Njeh ćí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřeť će!

F.

↳ Sserbske njedźelske łopjeno. ↳

Wudawa ńo kóždy ńobotu w Smolerjez knihciziscejeńi w Budyschinje a je tam ńa sčtwórtlětnu pschedpłatu 40 pj. dostacź.

14. njedźela po ńwjatej Trojizny.

Łaf. 1, 5—8.

Nasch czań je łhutny a ńo ńda, kaž bychmy hišćeze łhutnišchim czańam napschecźiwo łhwatali. A temu dyrbinny wobronjenji być. Łakub mjenuje wobronjenje, kotrehož je nam trjeba: mudrosć. Ščto reka mudrosć? Něščto druge ńwět, něščto druge ńwjate pińmo mudrosć mjenuje.

Mudrosć je nam łchescźijanam trjeba.

1. W cźim wobsteji?
2. Ščto ju dawa?
3. Ščto ju dostanje?

1. Šłědjenje nascheho czańa ńa tym dže, ńebi prawje wjele wědomosće nadobycź. Wutnyć je heńło nascheho czańa. Do přědka njepščińdžěsch, hdyž ńebi njeńy dobreje wědomosće nadobyl. Duž je tole prózowanje dobre a pschipsnacźa hódne; pschetož ń tym ńo na łhodjenje pschěhnyšch, ńo móžěsch ńebi wotmolwjenje dawacź na praschenja, kotrež nam žiwjenje staja.

Alle ńu hodžiny, w kotrychž nań wšcha cźłowńta mudrosć wopušcźa, hdyž nasche wjedjenje na praschenje wutrobny wotmolwjenje njedawa, hdyž je nascha wutroba njeměrna a stysknawa. My ńo prósdni cźujemy; najlěpsche nam pobrachuje. W tajkich hodžinach móže nam druga mudrosć ńama pomhacź, mudrosć, kotruž nam ńwjate pińmo mjenuje.

Mudrosć je, ńebje ńameho psnacź a ńwoje brachi łacźuwacź. To nawutnyšch rospominacź wodženja

Bože, frošymicź jeho pucze, kotrež ńu nam huńto nje-frošymliwe. Mudrosć je, ńnacź Šbóžnika, kiž je pschischoł, nań hrěšnikow šbóžnych cźinicź, ńo jeho krej na Golgatha ńa nań pschelata nań wucźišći. Mudrosć je łhodjenje po wustim puczu, psches wuste wrota w pohladanju na wot-tyknjeny kónz. Mudrosć je prawe žiwjenje, kaž ńo ńwjate pińmo mjenuje a wopińuje.

2. Ničto ńebi mudrosć bracź njemóže. Wona ńo nam dawa. Bóh ju wobradźa jako dar ńwojeje hnady. Wola Boha je wšcho hnada. Psches tole psnacze bywa łchescźijan mjeńšchi a ponižnišchi. Tón ńo potom wjazny njehordzi na ńwoju dostojnosć, ale dorosymi to ńłowo: ń hnady ńym ja, ščtož ja ńym.

A Bohu pak móžěsch prawe dowěrjenje męcź. Wón je ńmilny a dobrocźiwy. Jeho ńwěrnosć je wulka a bjes kónza. Ničto druge hacź nasche najlěpsche ma wón we woczomaj, tež tam, hdyž ńo nam to njedda.

Wot Boha wščitko? To wěricź, bywa cźłowjekej czežło (šcht. 7). To cźłowjeke rad chze tež něščto pódla cźinicź. Wón chze tež něščto pódla być. A tola pschi tym wostanje: wščitko je wot Boha. To nań nasche na-šhonjenje wšchědnje wuczi.

3. Tole psnacze, tule mudrosć móže kóždy dostacź. Tole mudrosć njeje dar, kotryž chze Bóh jenož wurjadnje wudželicź. Bóh chze ju kóždemu šchědrje dacź. Šbóž-nosć je ńa wščitkich cźłowjekow postajena, duž tež mudrosć ńebi ju dobudze.

Jeno jene je wot Boha wuměnenje stajene. Wěricź a niž dwěłowacź (šcht. 6). Dobre dječzo pschicńdže ł ńwo-jemu nanej a maczeri ńe ńwojimi próstwmami ani njedwě-

lujo, so jemu starškej prawo dataj. Naschim džecjom dyrbinj so runacz, hdyž t Bohu pschindžemy.

Me tak husto pobrachuje prava wera! Rak husto pschindu potom wobmyšlenja, hacž Boh na nasche lěpsche džiwa. Rak wjele malo-wěry w fšesčizianstwie!

Duž prošymy: Boh chyzl hnadu spožčicž, so bychmy pschezo bóle rostli a pschibjerali w mudrosčzi, kotraž wot horach pschindže.

Samjeń.

Witanje nasymy.

Ty s njebež žohnowana,
Ma wjeř'lach bohata,
Ty s płodom wobčežkana,
A nam witaj, nasyma!

Ty žahke płoncžko smilisch,
Płód frawisch s njenahla,
A s darnej ruku žiwisch,
Schtož twój dar potreba.

Ty w šwojich pruhach mika
Ma kulach, sahrodach.
Šy w šwojich kwětkach žiwa
Po horach, po dołach.

Ma barbach hiščže krařna
A s blyščezom debjena,
Raž puschna družka krařna:
Nam witaj, nasyma!

H. Z.

Boh wuřlyšcha modlitwu wěrzazeho.

W jenej małej wšy běšche něhdy psched wjazorymi lětami jedyn krawž žiwy. Wón bě sprawna a bohobořna duřcha a žiwješche šebje a šwoje džeczi tak wot šwojeju rukow džěla. Pschezo móžešche je s drařtu wobřtaracz a ženje njetrjebachu hłódně lehnycz hicz. Šako pař Boh luby šnjes s drohotu žyly kraj doma-pytasche, pschindže tež wón do wulkeje nusy; pschetož šhlěb bu drohi, a tak mnořy, kotřiz přjedy židžane žiwjenje wjedžechu, do nusy padžechu a na drařtu wjazy tak wjele wařicz njemóžachu, a tehodla džělo jara pomaku džěšche.

Tak běšche tuta šwěrna duřcha čařto ři, haj šnana řchtyri dny bjes džěla a jeho džěczatka, kotřychž měješche řchtyri, chyzchu tola jěřč. W tutym čezřkim čařu řpuřčez ž wón řkoro šwoju nadžiju. Šiřom dołho běchu jenož poliwku a řuchi šhlěb t jědži měli. Haj, nusa pschezo pschiběrasche a tak dyrbješche wón na-pořledř šwoju domjazu nadobu pschedacz, so njebychu trjebali hłódnu wumřecž. Še starosčzu a čezřlej wutrobu lěhasche řo wón wjecžor, a s nej wón rano řařo řtawasche.

Ma jenym dnju pschistupi t njemu jeho najmłódsche džeczo, jeho řilětna Maruřčka, a pschija jeho ruku a praješche: „Šhlěb! luby nano! šhlěb!“

Šslyř řtupachu nanej do woczow; tola ničtō njemóžešche je řetřecz, hacž tōn, wo kotřymž řěla: „Wolaj řo ře mni w čařu nusy, ja chzu čze wumóž a ty dyrbisch mje řhwalicz.“ (Řř. 50, 15.) Połny řrudnosčze wotpofařa ju wón ře řłowami: „Tute ranje njemóžu wam pomhacz, tola t wobjedu móžečze řo wřchě do wole najěřč.“

„Tola s wotkal, luby nano, šhlěb dořtanjeřč?“ džachu džěczi.

A njeby pořařa něř nan a džěšche do šwojeje řomorři, padže na šwojeje řoleni a džěšche tak t šwojemu Bohu: „Ach, luby a řmilny Božo a Wóteče! moje džeczi řu wřchaf tež t woje džeczi. Dyrbjaf ja něř tu řrudobu widžecz, so bych hłódnu wumřeře? Wřcho ty řežiwjeřch, a tak móžeřch tež mi a mořim džecjom šhlěb dacž!“

Šako bě řo wón tak t Bohu wolaf, měješche wón nadžiju, so Boh jeho wuřlyřchi, a tak řo tež řta.

Šiřom řa poł hodžiny pschindže jeho řarřcha džowka řeřka t njemu, prajizy, řo čze jena řona s nim porěczecz.

Šako tōn krawž do řřtwy řtupi, wuhłada wón jenu burowku, kotraž řo jeho praješche, hacž řebi řwěri, jenu řutnju řa nju a řa jeje džowku řeřchicz.

„Luby rad!“ džěšche krawž a nucžešche ju t pořhđnjenju.

„Šo pař byřčezze wy wjeřelřcho džělacž móhli, řym wam něřchto řobu pschinjěřka“, džěšche burowka dale a wřa řwój řorb a řadži žyly pokrotu šhlěba, hachtl řrupow, poł běřilka hrořu a řhanu butry na blido a něřchto pořčza.

Řajka wjeřelosč a radořč řnježeřche tudy! Řiz řłowa nje-móžešche nan prajicz a wotmolwicž je řylřami.

Burowka řo něř praješche: „Šchto ma to na řebi?“

Něř pomjedasche jej krawž a rořkladže jej wřcho hacž nanaj-drobnišcho.

Šslyř radořče řłatasche burowka, jako wona wo nusy řlyřčesche, a wjeřelěšche řo we šwojim Bohu, řo je tak jenej řhudej řwójbje pomhala. „Wot něřka njedyřbicze wy ře šwojeje řwójbu řanu nusu čzeřpicž. Tak rucze hacž wam něřchto po-brachuje, pschindžezze ře mni a wy dořtanječze, řchtož potrebacze. Dya budžezze tu w Bořim mjenje a řpuřčezječze řo na moje řłowa.“

Wřchitz padžechu na šwoje řolena a džakowachu řo Bohu, kotřyz nam wřchěm s nowa pschowořa:

„Šdyž je nusa najwjeřšcha, je moja pomoz najbliřšcha!“ Abo: „Wřchitku šwoju řtarosč čziřčezze na njeho, pschetož wón řo řa wař řtara.“

Bože setkanje we wulkej wórnje.

Š smjertna powjeřčž.

(Pořračowanje.)

Ma Wařche praješenje dyrbju Wam t šwojeje wulkej bolosčzi řdžělicž, řo je Wařch mandželřki 16. novembra 1914 we wojowanju pola Biřšchoote padnył. Ša buch tehdom řam čezřko řranjeny a duž je wosjewjenje kompagnije wotřalo. Bohuřel Wam nadrob-nišcho piřacz njemóžu Ři řamemu je bolosčž, jeho paro-wacz. Me tak wjele wjazy řeze Wy řhubilka! Ša s žyřlej wutrobu s Wami čuju. A něřto tōn dołhi čař čařanja bjes powjeřčze. Šchto řeze to pschětracz dyrbjeli! Šladajezze we šwojeje wulkej bolosčzi na teho Šbōžnika! Wón je řa nař wumřel a „wřa na řo šwoje bolosčze“. Wón nař s lubosčzu lubuje, řaž nař řadym čłowjeř lubowacz njemóže. Džezčze řo teho Řnjeřa řeřuřa. Řřchi jeho wutrobje je móž, polóženje řa řoždu bolosčž, móž a nořčenje tež najwjeřščeje řrudoby. Budžezze temu wulfemu, krař-nemu Řnjeřej, řiz je nam řtajnje blisřko, poruczena.

Šejtman na mandželřku padnjeneho džělaczerja
w podkoplach.

* * *

9. řeptembra 1914.

Wyřkoloczěřčzena řnjeni!

7. řeptembra, jako my wot ranja řchtyřoch we wojowanju pola Pierre Morraias, 15 kilometrow wot Čhalona, ležachmy, je Wařch wyřkoloczěřčzeny řnjeř mandželřki popołdnju we 2 hodžinach w naj-

prědłownym ruku ruku pschi ruzy so mnu wojujo pódla mje ryczerstu smjercz sa swojeho krala, sa swoj wótzany kraj, sa swoju swojbu a swoj dom padnył. Wěsće by wón, hdy by žiwy wostak, železny kchiž dostał, ale nětko ja hinał njemóžu, hačž Wam prajicž: Wobrocźće so na kchiž Khrystuhowy, kotryž sa naš czerpješče, doby a wumrje na kchižu. — Šórko khotne myšle kchiž k nam rěczi, wón rěczi wo czerpjenju, ale wón so tež blyšczi w dobyczerstkej swětlinje. My wščitzy jako kchesczijenjo wěmy so je Jesuž Khrystuž wot mormych sbudženy a so budžemy tež my w nowym žiwjenju kchodžicž.

Tak pišče wnuł wulkeho generala Roona, kotryž je posdžišcho tež na swoju ranu wumrjeł, na wudowu swojeho hejtmana, teho wuměwza Pfannschmidta, i lazareta.

(Přichodnje dale.)

Boža rada a dženjenje.

To Boža rada postaji,
So lubych swjastki na sem
Smjercz dželi;
A tola ničo hórče njej,
Hačž hdyž smy smjercze božmje bei
Njez měli.

A žada Bóh saž wot tebe,
Štož jeho mišcž dała je:
Tych twojich —
Čaž krótki jeno sdałeny
Tu na swěcze ty w klyšach by
Wot swojich.

Dla nich drje tyščne sdychnjenčka
Sow žórlíč želna wutroba
Nětk směje;
Szo spofoj pak, tež twój čaž dže,
Šdžez klyšy czi, kiž ronješče,
Bóh trěje!

F.

Michał

abo

Štož cžlowjeł byje, to budže wón tež žnjecž.

Powjedańcžko sa młodych a starých
wot

A. Kulmana.

Prěnista w.

Štóz pruta šonuje, hidži swojeho syna, štóz jeho pak lubuje, tón jeho z časom šwika.

Přisl. Sal. 13, 24.

Šle je, hdyž su staršchi tak njerodni a swoje džeczi njewo-
cžehnjeja w bohobojsczi a napominanju temu Knjesej; ale tež šle
je runje tak, hdyž nan a macž jenajšeje myšle nještaj pschi wo-
cžehnjenju swojich džeczi, hdyž macž to khwali, na čož nan bórczi,
abo hdyž nan khosta, hdyž macž samočwja a polěka. Tajke wo-
cžehnjenje žanych dobrych płodow njenješe.

Michał bě jenicžki byn swojeju staršcheju a tehodla wot wo-
beju jara lubowany. Wón bě herba nanowych kłow a jeho
mjena, wón bě pschichodna sepjera maczerje, a tehodla wobeju
wutroba radosč. Jeho nan bě rosomny muž, čžyšče a hlada-
šče tehodla na to, so by jeho jenicžki byn něšcho prawe a dusčne
nawutnył, džeržesče jeho k schuli, a prosčesče wuczerja, so by

na jeho kuty był; tež kemsče nješmėdžesče žanu nježelu skom-
džicž, jako džepacž lět stary bě. Wón sam pak w domje hladašče
na pschistojnosč a poškuchnosč, a lohko so nješta, so nan nje-
khostane wostaji, hdyž bě Michał khał abo njepoškuchny był, abo
hdyž jeho wuczer na lėnjoscž skoržesče.

„Ty tola haru cžiniš“, bórcžesče macž, hdyž nan Michałka
kžow dla i prutom naschwika, „ty tola haru cžiniš kaž kłupy;
wón je hišče njerosomny, čžataj hačž narosče.“

„Njebudž džiwna, macži, a njemyšl tak wopaki“, džesče nan.
„Kaž so cžlowjeł w młodosczi pschuwuczi, tajki wostanje. Šdžž
jeho nětk k dobremu nawjedowacž nochžesč, tak dołho hačž je
mały, potom hdyž wotrosče, dha cze njebudže poškuchacž, a ty
njebudžesč móž nad nim dobycž ani se kłowami ani i prutom.
Mój mamoi teho jenicžkeho, a dyrbjal-li tón hišče nje poradženy
bycž a narosč kaž cžernjowy kerk, to by mi tola hórje cžiniło,
hačž hdy bych žaneho džěscza njeměł.“

Alle maczeri so tajkele rěcze njespodobachu, a wona mēnjješče,
so jeje byn tak lóhy njeje, a so so Michałkej wšchelte njepoczinki
pschewidžecž dyrbja, dokełž je wón jenicžki, a jara lubofne džěcžo,
a móže so tak lehnje pschimłojecž.

A to tež bě wěrnó. Michał, tak mały a kłaby hačž tež bě,
dha tola swoju macž wobknežesče, so wona cžinjješče a cžinicž
dyrbješče, šchož wón čžyšče a so jemu ljubješče. Šdžž tež bě
macž druhdy na jeho ška a jemu i nanom hrožješče, dha pschi-
běža wón k njej, majlasče ju kšcho a dobresče so i njej, tak so
wona jeho nješkut sahy, a we swojim kłupym wješelu k njemu
džesče: „Ty mój luby kóbiło! — ale so jeno nan nješhoni, so
by to cžinił.“

Šswarješče nan, so je Michał njepoškuchny a cžinicž nje-
dže, šchož ma kasane, dha jeho macž bórsy šastupi, pschecžiwó
nanej postanu so kšajjo: „Tón wobohi hólž, wón móže cžinicž
kaž čže, dha czi njeje ničó prawje.“ A runje kaž by wona i žpkej
mozu wšcho dobre wutupicž čžyška, šchož nan w nim twarješče,
škoržesče a šwarješče wona, hdyž samaj bēščaj, na nanowu
šurowoscž, a wostajješče a cžinjješče jemu cžim wjazy wole. Šschēd
maczerju wón tehodla w ničim žaneho štracha njeměješče, a cži-
njješče, šchož čžyšče; wona jemu ničó njeprajješče, ale jeno na-
pominašče: „Šladaj so, so nan nješhoni! ty hižom wěšch.“ Šdžž
wona klyšješče, so něchtó na jeje Michałka šwari, a čže jeho
pola nana wobškoržicž, dokełž je i kamjenjemi do wotnow mjetał,
abo młode šchtomiki špschitamowal, dha wona hnydom ludžom i tym
hubu šatyka, so jim šradžu jich šchodu šapłaczi, a jim kasasče, so
móža šebi na jich polu brēmjo trawy abo rěpy abo něšcho teho-
runja wsacž, jeno so bychu mjelcželi. Šdžž pak tola nanej k wu-
šchomaj pschidžže a wón Michałka tehodla khostajšče, kaž rosom-
nemu nanej pschisteji, dha ta njerosomna macž harowasče, woła-
šče a žakosčesče, so bě w žpłym kšukodstwje klyščecž: „Šsy ty
tola nan, takle i twojim džěscžom šakhadžesč; hdy by jeno šchtrěcžtu
lubosče k swojemu džěscžu mēł, dha by jemu tola něšcho
pschewidžil, ale ty ničó wjazy njemóžesč, hačž to njebožatto
cžwilowacž; tajki nješrafnit, kaž ty by napschecžiwó swojemu džěscžu,
po žpłym swěcže wjazy njeje; šabij jeho radšcho, na jeho tola
ničó dobrego njecžata!“ — A Michał, tón wujješče a žakosčes-
šče, jako bychu jeho drěli, a to cžim hórje, cžim bóle macž na
nana šwarješče a so i nim kšasče, to bě jemu tajka prawa
pomaska. Druhdy njebě teho hóbne, šchož jeho nan šeschwika,
wón jo lėdom cžujješče; ale wón tola žakosč šehna, jako bychu
jeho kłóli, hdyž bě macž pódla; njebě-li pak tu wona, dha tež wón
njewołasče, ale wjele šterje nana prosčesče a ljubješče, so wjazy
cžinicž nochže, a to jemu tak wjele pomhasče, so nan šterje
šchwikacž pschesta. —

Hačž tež budže i teho Michałka něšcho ducha? — Š cžěžka;

pschetoz hdyz so dzeczi tak woczehnjeja, tam so radzicz njemozjeja. Macz a nan dyrbitaj pschesjene bycz. Mjelubi so maczeri neschto, schtoz nan pscheczimo dzesczu ma, abo njesda so nanej maczeiny poczint pschi dzesczu prawy, dha so psched dzeczimi tehodla wurczowacz njedyrbitalaj, ale njech hebi mjes sobu samaj prajitaj, schtoz so zanemu njesda, a taj so njech sjednataj, schto a tak chzetaj czinicz, pschetoz dzeczi so borsy dohladaja a wobledzbujaj, hdyz staj nan a macz jich dla we swadze a pschelorje, wone maczeri na woczomaj widza, hdyz mykli, so jim nan schiwdu czini, wone wobledzbujaj, schto jim pola nana pomha, a tak mozeja maczer sludacz, wone ton kuczil borsy wuhladaja, w kotrymz so mykla schowacz. Njech njeje macz tehodla tak klaba, so by na mescze pschifkoczika, dzesczu pomhacz, jeli so nan i prutom schwika, a wone woła, ale njech je radicho po dostatym khostanju napomina a powuczujaj, so by so pschichodnje sbaliko, nana roshnewacz a frudzicz; a njech nan njeje njesmilny we swojej surowojcz, tola pak tez njech lohzy njewoda, hdyz su dzeczi winowate, a njech na jentym schwifnjenju doscz njeje, hdyz proscha; pschetoz dzeczi sphtujaj, schto jim pomha a tak bychu so pukow sminyke. Dzeczi naschwifacz a nabicz, to koczdy dokonja, kiz je bylinschi hacz wone; ale to ani jemu ani dzeczom njepomha a je njepolpschujaj. Schtrafa dyrbi tajka bycz, so je dzeczom wuzitna a so nan a macz jich luboscz psches nju njewotbudzetaj, wone dyrbja posnac, so su tajke khostanje saskuzike.

Alle, bohuzel! i Michalom tak njebe. Schtoz nan nad nim twarjesche, to macz saso kazesche; schtoz nan sadzesche a schczepjesche, to macz saso wutorhowasche a kamasesche, mesto so dyrbjaka plecz a woblitacz. Zadyh dzim tez tehodla, so so Michal njeporadzi. Won starischeju pschektoru i swojemu wuzitkej nakozowasche a czinjiesche, schtoz jeha ssa wola zadasche, pschetoz won wjedziesche, macz budze hizom pschifrywacz, so nan njesloni, a shoni-li, dha budze tak reczecz a wjerezecz, so ty njewinowaty a bjes schtrafy wostanjesch. Njebe tehodla wo wshy nichto horschi hacz Michal mjes dzeczimi. Wuczer mjesesche swoju wshednu nusu i nim; pschetoz zadyh holeczecz tak morakaly a losy njebe, a zadyh so tak na ludanje njewustejesche, khiba Michal. Wuczer be tehodla wjesebn, jako Michal schtyrnacze let stary schulu wopuschczj.

(Pschichodnje dale.)

Kschesczjanowy kschiz.

(Filip Spitta.)

Njad krafny, pycha kschesczana,
To kschiz je Snjesowy.
Schtoz jeha waznoscz sposnawa,
:: Son nosy sadowny. ::

Won ponizuje so pschijecz ma
Sa wufnam wulkotny,
Szo njenosy pak wot wonka,
:: Ne! snutska wutrobny. ::

A hdyz tez boli, czishezi cze,
Slej, wera njekhabka;
Ta we, so Boh jon pobska je
:: A tajki samer ma. ::

Tez nosy won so krotki czas
Tu jako samdacze
Ma czestny schat sa tamny kwas
:: We wecznej wotczinje. ::

F.

Dwaj puczej.

Sunu proschesche duchowny swoju wožadnu i hnujazyhmi sflowami pschi nekajkej skladnosczj wo mize dary do kollektownych schliczkow. Wschitzny dawachu, jenož nekajka skupa zonska, kiz i temu mjesesche, dzesche nimo a njeda niczo. — Saso domoj pschindze, be jeina moschen prjecz, hacz shubjena abo kradnjena, be njeweste. Wona so khetro strazi a dzesche, kaz je potom posnaka, sama pschi hebi: „Boh prjedy po tamnym puczju do mojeje wutrobny njemozesche, dha je netko czert pucz i safej namakal.“

Wschelake i bliska a i daloka.

* Wopomnjecza napominaze sflowa je jednory mesczjan do „Wojerowskich nowin“ sapobska, kotrez swojim czitarjam podamy: „Wophtanje Bozeje sskuzby psched 2 letomaj a netko. Saso so psched dwemaj letomaj wulka wojna sapoczja, besche na dobo wobdzelenje na Bozej sskuzbje w naschich krajnych zyrkwjach tak zimny, kaz zenje prjedy, a netry czlowjek czujesche so tak-rjcz w tym czaku do Bozeho doma czehnjent, kiz by prjedy kczbu njemjo nimo scho. Schto besche nastork i temu pschemenjenju? Na to praschenje njech hebi koczdy sam wotmolwi. Na koczdy pad je wojna wjele czlowjekow wubudzika. Schwilu je to tak wostalo, a tez wojnske modleske hodziny bechu derje wophtane. Sak steji netko i kemischi-khodzenjom? Ach, bohuzel, je skoro tak, kaz psched wojnu. Czlowjekej pobrachuje wostajnoscz. Haj, tez wojna bywa swuczenje, wozebjaj pola wobhdlerjow snutskach we wotznym kraju, kotiz su wopravdzitym schchwkam hacz dotal wufhowani wostali. Tehodla tez to snadne kemischi-khodzenje. Wurecz, so khwile njeje, sama spadnje; pschetoz pschi spoczatku wojny besche wjazh dzeka hacz netko. Sdyz je wola, tam je tez khwila. Sswetna historija je na doscz wuczika, so ton lud sam wostej, kiz pozcziwoscz a weru haji, a i temu sskuzba, so so Boze sflowo sskuzi a roshmi. Pschetoz prawdoscz powyschi lud, ale hrech je ludzi skazenje. Tale wojna je pruhowanje sa nasch lud. A wot sadzerzenja koczdeho poddana budze wotwisacz, kotry budze w pschichodze ton wufwolentny lud a jako dobyczet i teho ludoweho wojowanja wuidze. Duž czin koczdy swoju pschiskschinoscz jako czlowjek a kschesczjan.“

* W M o h s u pola Schorjelza je knjes farar emer. Wiczas wumrjek, naposledku farar w Nosaczizach. Won so narodzi 19. meje 1859 w Nychwaldze. Sswoje studije dokonjawschi bu 1887 sa fararja w Sbjelsku wufwolentny, hdyz je 5 let se zohnowanjom skutkowal. 1892 bu won naslednik njeboh knjesa fararja Domaschi. W lubosczj je swojej wožadnu swjasany besche won wot Boha zohnowany duchowpastyr we swojej Nosaczanskej wožadze, kotraz je so i czezkej wutrobu wot swojeho kwerneho duchowpastyrja dzelika, hdyz dyrbjesche psched dwemaj letomaj khorowatoscze dla swoj pastyrski kij pokozicz. Woplednje leta je w M o h s u pola Schorjelza zimny byl, hacz jeha ton knjes i wecz-nemu wotpoczintej njewotwoła. Boh saplacz kwernemu dzelaczjerjei w Bozim kralestwe jeha kwernoscz w tamnej sbocznej wecznosczj!

„Bombaj Boh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale je tez we wschich pschedawarnjach „Serb. Nowin“ na wbach a w Budyschinje dostacz. Na schtworczeleta placzi won 40 pj., jenotliwe cziska so sa 4 pj. pschedawaju.

Zamolwity redaktor: J. Gole.

Ciscer a nakladnik: M. Smolef.